

W. Andelaar

Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft. Bomen hebben het in de nabijheid van de zee niet gemakkelijk. Van de zoute zeewind hebben ze vaak niet terug. Toch is de stelling, dat bomen het aan de kust niet doen, onzin. Een aantal jaren geleden wilde men in het kader van de badplaatsvernieuwing perenbomen op de boulevard planten. Dat is het andere uiterste, te vergelijken met de palmbomen die daar op een bepaald moment verschenen. Kastanjabomen echter, om maar iets te noemen, groeien prima in het zeedorp. Alleen al in de Schoolstraat zijn achter de huizen een aantal exemplaren van respectabele leeftijd te vinden. Ook als straatboom doet de kastanje het goed. Vorig jaar werd er van gemeentewege een groene stip gezet op twee boompjes voor mijn huis. Men vond kennelijk dat hier de zaag in gezet moest worden. s'Avonds heb ik deze stippen zorgvuldig verwijderd met als resultaat dat ze er, tot ieders plezier, nog steeds staan. Een kleine bijdrage van mijn kant aan de groenvoorziening van Noordwijk aan Zee. Naast de kastanje zijn er meer bomen die het aan de kust naar de zin hebben. Een goed voorbeeld hiervan is de Noorse esdoorn. De vlinderboom noemen de kinderen ze wel eens. Dit vanwege de zaden met vleugeltjes, die als kleine vliegmachientjes naar de grond zweven. Ze komen dan terecht op een plek die wat verder weg ligt van de boom, met meer mogelijkheden om te ontkiemen. Dat die opzet lukt wordt bewezen door de jonge boompjes die in onze voor- en achtertuin zijn opgekomen. Zelfs in de plantenbak van de gemeente, aan de zijkant van het

huis, groeien nu een aantal exemplaren. Dit alles te danken aan een zwager van mijn buurman, die als jachttopzichter een jong boompje uit het duin haalde.

Een van de meest karakteristieke bomen van de kust is de meidoorn. Meer een uit de krachten gegroeide struik dan een boom. Ook in onze achtertuin te vinden, maar eigenlijk een boom die ruimte om zich heen nodig heeft. De vrij diepe dellen, direct achter ze zeereep, vormen een beter biotoop. Zolang de top niet boven het duin uitkomt gaat het uitstekend. Is dat wel het geval dan scheert de zoute zeewind die top eraf. De meidoorn gaat het dan maar in de breedte zoeken en kan op deze wijze een vrij zware stam ontwikkelen. Daar zijn dan wel een paar jaartjes mee gemoeid. Meer dan een eeuw is geen uitzondering.

in een samenkomst in Sole Mio, de voormalige reumatische kliniek, kwam in de overdenking de terebint ter sprake. Een boom die in de Bijbel nogal eens wordt genoemd. De naam suggereert dat het om een enorme woudreus gaat, zelf was ik ook die mening toegedaan. In werkelijkheid zijn het struikachtige bomen die onder extreem slechte omstandigheden kunnen overleven. In dit opzicht te vergelijken met onze meidoorn. Net zo in elkaar gedrongen en net zo knoestig. Heel anders mooi dan de majestueuze beuk of

Esdoorn

de fiere plataan. De schoonheid van de meidoorn is meer te vinden in de taaie levenskracht die de boom uitstraalt. Zo van: wat er ook gebeurt, ze krijgen me niet klein. Ook de duindoorn, een niet minder bekende struik van de duinen, heeft daar wat van weg. En... was het niet de doornstruik die in de parabel van Jotam tot koning werd uitgeroepen?